

Brieven van de overkant

van vrijheid, liefde en transformatie

O s h o

Een basis in het innerlijke zelf

'Is er een God?' We weten het niet.

'Bestaat er een ziel?' We weten het niet.

'Is er een leven na de dood?' We weten het niet.

'Heeft het leven een zin?' We weten het niet. 'We weten het niet' is de hele filosofie van het hedendaagse leven.

In deze vier woorden ligt al onze kennis besloten. Er is geen einde aan onze jacht wat kennis van de materie, het andere betreft; maar wat het zelf, het bewustzijn aangaat, verdrinken we elke dag steeds verder in nog meer duisternis.

Het uiterlijke lijkt in het licht te zijn, maar het innerlijk is in de diepste duisternis gehuld. Er is kennis aan de oppervlakte, en onwetendheid in het centrum. En het meest verbazende is, dat er niet eens moeite voor nodig is om het centrum in het licht te brengen. Als je je zicht daarop richt, wordt alles verlicht. We hoeven enkel onze ogen naar binnen te richten, om alles daar in het licht te zien.

Als onze ogen niet op het andere gericht zijn, openen ze zich voor het zelf. Als er aan de buitenkant geen basis voor haar aanwezig is, vindt ze een basis in het innerlijke zelf.

Het op het zelf gebaseerde bewustzijn is samadhi, verlichting. Samadhi is de deur naar de waarheid.

Daarin vindt men niet het antwoord; integendeel, alle vragen vallen weg. En het verdwijnen van alle vragen is het werkelijke antwoord.

Waar geen vragen meer zijn, maar enkel bewustzijn, zuiver bewustzijn, daar is het antwoord, het weten.

Zonder het bereiken van dit weten is het leven pure verspilling.

Deze leegte is ons ware zelf

De avond lijkt tot stilstand gekomen. De naar het westen trekkende zon is allang achter de wolken verdwenen, maar de avond is nog niet gevallen. Er is een eenzame plek buiten zowel als vanbinnen. Ik ben alleen - er is niemand buiten, noch binnen.

Op dit moment ben ik nergens, of beter gezegd, ik ben daar waar leegte is. Als de geest leeg is, bestaat ze niet.

Deze mind is verbazingwekkend. Hij laat zich ervaren als een ui.

Eens, toen ik een ui zag, werd ik aan deze gelijkenis herinnerd. Ik was de ui aan het afpellen; ik ging door laag na laag af te pellen, en uiteindelijk bleef er niets over. Eerst dikke, ruwe lagen, daarna zachte gladde lagen en toen niets.

Zo is de mind ook. Je gaat door met afpellen, eerst de grove lagen, dan de fijnere lagen en dan blijft er een leegte over. Gedachten, passies en ego, en dan helemaal niets, alleen maar leegte. Het is het blootleggen van deze leegte wat ik meditatie noem. Deze leegte is ons ware zelf. Dat wat uiteindelijk overblijft is de zelfvorm. Noem het het zelf, of het niet – zelf, woorden betekenen niets. Waar geen gedachte, passie of ego is, daar is dat wat is.

Hume heeft gezegd: "Wanneer ik in mijzelf duik, ontmoet ik er geen 'ik'. Ik kom een gedachte, wat passie of wat herinnering tegen, maar nooit mezelf."

Dat is juist – maar Hume gaat terug vanaf de lagen, en dat is de vergissing. Was hij een beetje dieper gegaan, dan zou hij de plaats bereikt hebben waar er niets meer tegen te komen is, en dat is het ware zelf. Waar niets meer overblijft om tegen te komen, is dat wat ik ben.

Alles heeft zijn grond in deze leegte. Maar als iemand al omkeert bij de oppervlakte zelf, zal hij dit nooit leren kennen.

Aan de oppervlakte is de wereld, in het centrum is het zelf. Aan de oppervlakte is alles, in het centrum is nietsheid, de lege ruimte.

